

Liefde op het eerste gezicht.

In een bos woonde een kleine pissebed, een meisje en helemaal alleen. Haar naam was Bibia en ze woonde op het zachte, geurige mos van een oud bos. Bibia was nieuwsgierig, dapper en dol op glinsterende dingen. Zoals dauwdruppels, keverschilden en soms zelfs vallende sterren. Maar soms was ze ook eenzaam.

Op een ochtend, net nadat de zon haar eerste stralen door de bladeren liet glijden, hoorde Bibia iets bijzonders. Het was geen vogel of een eekhoorn, want die geluiden kende ze wel. Het leken wel... zachte hoefslagen die klonken als rinkelende, glazen belletjes.

Toen ze voorzichtig om een varenblad kroop om een kijkje te nemen, zag ze hem.

Het was een unicorn, stralend wit met manen zo zacht als de wolken. En hij had op zijn voorhoofd een hoorn die glansde als maanlicht. Hij stond aan de rand van een poel en keek verdrietig naar zijn spiegelbeeld.

Dag unicorn, ik ben Bibia. En hoe heet jij?

“Dag Bibia, ik heet Lunis”. Hij keek om zich heen om te zien met wie hij aan het praten was.

“Waarom ben je verdrietig?” vroeg Bibia.

Lunis keek verbaasd – zo’n klein, lief, zacht stemmetje had hij nog nooit gehoord.

Toen hij haar zag, glimlachte hij.

“Ik ben helemaal alleen,” zei hij zacht. “En niemand gelooft dat ik echt besta.”

“Misschien moet je kleiner denken,” grapte Bibia met een knipoog. Lunis lachte. Dit was het begin van iets moois.

Vanaf dat moment zochten ze elkaar elke dag op. Lunis vertelde verhalen over de sterren, en Bibia over de geheimen van het bos. Ze lachten, droomden, en genoten van het samen zijn.

Maar er was één probleem. Bibia was niet groter dan een heel klein eikeltje. En Lunis... was groter dan een boom. Ze konden elkaar niet aanraken. Niet dansen. Niet knuffelen. Alleen praten. Op een nacht lag Bibia huilend op het mos en zei: “Als we alleen kunnen praten, is dat dan genoeg voor liefde?”

Zijn hoorn begon te gloeien – en plotseling, langzaam en zacht, begon Lunis een beetje te krimpen. En Bibia... begon een beetje te groeien. En nadat ze een karretje hadden gemaakt voor Bibia, konden ze elkaar in de ogen kijken.

Vanaf die dag leefden ze samen tussen de varens, bloemen en sterren. Niet als een eenhoorn en een pissebed, maar als twee zielen die elkaar hadden gevonden. Ze waren gelukkig met elkaar, ook al waren ze heel verschillend.

En als het heel stil is in het bos, kun je ze soms horen praten en lachen.